

სოფლის მსუნაბეუი

სურათი: სოფლის ცხოვრებიდან

სოფელ კრუალეთის დიდ ღუნებზე პარსკეობით ვაქრობა იკლდნენ. იმ დღესაც პარსკევი იყო.

ნაზადღეს ოთხი საათი იქნებოდა, ვაქრობა გაეთავებოდა და სოფლის მუშა ხალხი წასულიყო, დარჩენილიყვნენ მხოლოდ უსაქმური ახალგაზრდა თავადიშვილები. ამათში ერთი ორი-სამი გლეხიც, ვხაკვლ დაბნეულ და დაკარგული ცხოვრებაში, ეს ვლზეები ახალგაზრდა თავადების წრეში შემგზავლიყვნენ; თავადებს ამებდნენ ოხუნჯობით და სხვა საქციელით; იმათაც უყვარდა, მაგრამ საკმაო იყო ერთი უსიამოვნო სიტყვა, რომ ჯავრი ეყარათ:

—ვისთან ბუღავ, შე ყაბახო, მაგას? რომ გათამაშე, ნუ-კი დაგვიწყულება, ჩემი მემლოგი რომ ხარ!

ისიც დაწვეებოდა, ძალღივით განიარსებებოდა მიწაზე და ფეხის ლოკვას დაუწყებდა.

ერთი დიდ გადელუნულ მუხის ტოტზე, რამდენიმე კაცი წამოგადარდით. ზოგი ხეს ექილებოდა, ზოგი ტოტებს ეცილებოდა, ზოგიც აწმორებდა და ვითომ აფარჯიშებდა ტუდობისაგან მოდუნებულ ძარკებს.

—ბიუი, ილიკო, რა კიო ბაღები თქვენყენ, შე რჯულძალღო!

—ჰო, კი ნესვენებია.—მიუფო ილიკომ.

—ლობბო, შენ ხომ ნესვენების და ხაზურხაყების მებტი არაფერი იცი!

—შენ ხომ იცი შუა ღამეში რამდენი ბუზიანი ქაკი-ცხენია მიწაზეში დარჩენილი.

—მამაჩემი ნუ წამოწყულება, გარმოკლებ თავს და ტეინს მიგანთხევიდ შეუხაზე—გაჯავრდა თავადი ჰალტონი.

—ჩუბს თავი დაანებეთ და მართალი ქე თქვა პლატონმა: თქვენყენ რომ ჩამეგვარ, თვალი ი—თქვენ მეზობლისაყენ მაქ მოქცეული, მარა ი მამაცხონებული ერთს არ გამეხებდავს აქეთ—ჩაერთა მესამე.

—ენი, მავიკიოზე ამბობთ, ონისის ცოლზე?—ჰკითხა ილიკომ

—ჰო, ჰო, ვითომ ახლა მხედა!—შესძახეს სხვებმა.

—მერე, თქვე ოხრებო, ი გოგო რომ არაა მაკისთანა? ჯერ სულ ახალი მოყვანილია, მერედა ონისისა კი ბიჭია, კი მუშა, კარქა ნიხაბეს, მერე სიყვარულით ქე ითხოვა.

—ჰო და იმ კი შენახად იცის გლეხი კაცის გოგონები კი პატეში რომ ჩავარდებიან, მერე იციენ გაცერა-გამოკერა, თუ ილიკოსთანა მეზობლები მაინც ეყვალათ...

—ჰო, ჰო, ოუსვი ბიუი ხელი!—ჩაერთყნენ ლაპარაკმა სხვებიც.

—ურეს ვერ გაგებობოდა, თქვენი ნაკაცვარი არ-არის?

—არც მასეა საქმე, ბიძო, თქვენ რომ გონივით, დღე-ღვთით ენაზე ნაკაცვარი, ნაკაცვარი, კი ხანია წვიდა ის სულქალი დრო, როცა გოგონები მოვლენ იყო შენთვის მსუქანი დორი და მწიფე დეღლები წყისა, ან იფანა ქალს ვერ ითხოვდა, თუ შენ არ ვინოდ, ენებას ნიკემდი და ვი მის დღეს, პირველ კვირეს შენი იყო. ახლა აღარაა, კუტა,

მა დრო. რა უყუთ მერე, ბაბუამისი რომ მამაჩემის გლები იყო! მაშინ ი დრო იყო, ახლა სხვაფერაა. გავახლოთ თვალეები, რა ამბავია ქვეყანაზე. ქვეყანა განათლებებისყენ მიღის, ჩვენ კილო ყრუთ ვართ. გუშინ ნიკოლოზების შვილი მგვიდა, იმიზა თქვენ გეყურებით, რა ამბავებს ლაპარაკობდა. რიტო უნდა იყოს კაცი კაცის ბატონი? რა? ონისიეც იმისთანა კაცი არაა, რავარც მე და თქვენ? იგი კილო გეჯობია ჩვენ, მუშავობს, ცოლშიც არჩენს და რამდონს კილო აწვდნს თავის ოჯახში ნაშრომს. ჩვენ ვყრივართ და ვამტყნარებთ. რას ვკეთებთ ახლა აქენე? სვირდისი არ გვაქვ და პატი-ოსნება. ჩვენი ხელიდან არაფერი გამოდის და სხვისას უპრაფუთო თვალებს!

—მაგას თუ უყურეთ თქვენ, დეწყვებს ახლა, და აღარ გაათვებენ!—სთქვა ერთმა.

—ტყულათ—კი არ ამერიჩინეს ასისთავათ!—დაურთო მეროც?

—მაგი რა? უნდა იყოს და მავიკია მაინც კი გოგოა!

—სთქვა ულაშების გრებით მესამემ.

—შენ, რავარც გეტყობა, გილიტინებს ი ვოგო გულში, პლატონ, ხო?—უთხრა ერთმა.

პლატონმა თვალი უქანია.

—ა, ჩემი ხელი...

დაჰკრეს ხელი ხელს.

—აა, ახლა—ბეტერი ჩვესიველოთ კისერი.

ხელი-ხელ გადახვეულნი ვასწიეს სამიკიტნისყენ.

—წამოდით, ყმარწვილებო, ვისაც ვენებავს ჩვენთან დროს გატარება.

ყველაზე წამოიშალნენ და გაჰყვნენ უკან. ილიკო თავის აღიღრმე დარჩა და მისწერებოდა მიმავალთ.

—მართალს ამბობენ ის კაცები: გასაწყვეტი უნდა გავყდეს და დასარჩენი უნდა დარჩეს. რა არიენ დღეს მაგენი! სად იქივდონ და ვის რა წარბოვან, იმაზე არიენ მიხარებულნი, მარა პირადთ მაგენი არც ქია გასამტყუნარი, სკოდა-ვემბა, რავალიცა გეიხარდენ, ისეთები არიენ!—ამბობდა ილიკო.

ილიკო ვადარიბებული თავადი იყო. სწავლა ამავე სოფლის ორ-კლასთან სსაწავლებელში მიეღო, არც ისა ჰქონდა ვგონებ გათავებულნი. არ იყო ქვიფის და ცუდაობის მოყვარული ყმაწვილი. შეფლებით მაიდან დაქვეითებული იყო. ოჯახში ერთგულად და მუყათიდ მუშაობდა, ასე რომ არაფრით განიჩრედა მეზობელ გლეხებისაგან. თავმდაბალი, კეთილის ხასიათისა და ტკბილი მოლაპარაკე იყო. სოფლის ყრილობა იქნებოდა თუ რაიმე გასარჩევი საქმე, არაფერს არ დაკლებოდა. ილიკოს ყოველთვის დიანარჯულთა მხარე ექობრა და უსამართლობას არავის არ შეარჩენდა. ცოტა ნაკითხიც იყო. დიდი ნდობა და რწმენა ჰქონდა.

ილიკო ერთხანს იჯდა, შემდეგ წამოდგა და მშენ შეხედა.

—ზოსტანს მაინც გამოთოხნის კაცი!—ჩაილაპარაკა, ყაბალახი სხებზე ჩამოიფარა და გაუდგა გზას. ღუნებიდან სიმღერა და უკანინ ვამოდოდა. რომ ჩაიარა, დაუძახეს, მაგრამ ილიკომ უპრადებოდა არ მიპაქია.

მუშაობისაგან დაღლილ-დაქანცული სოფლის მცხოვრები ადრე ვასშობს, რომ ადრე დაიძინოს და დილით გაუ-

ახლად კარდაცვალებული შუფე დანიას ხრასტკან IX.

ახალი შუფე დანიას ფრიდრიხ V III.

თნებლივ ფეხზედ დაშვდეს განთიადს, რომ დაღამებამდის კიდეც ჯარისაგით იტრიალოს და იპროშოს.

იმვე პარასკევს ონსეც დაბინდებისას დაბრუნდა ყანი-დან. თოხი სახლის დერეფანში დააუღა და თავის ცოლს გამოეცხადებოდა. მაშეკოს ცეცხლი აწოთ. გადაეღვა ქუცები და თაბახზე სიმინდის ფეჭილს ზეღავდა. ქუცებ ზეთით აწეწა ნაქა, რომელზედაც ჩუხჩუხებდა ქვაბი მხალით.

— რას შობი, ბოშო? — შეეკითხა ონსეც.
— ოჰ, ქე მოლი, შენი ჯირიმე? ბეჩა, ვახშიმი დამიგვიან-და, ი პეტრერი მოსტანი იყო გამოსახილავი და იმას შეერჩი, თვარა, ქე დაგახვედრებდი მუხას, შაინც ამ მიწუთში იქნება.

— იმ მიწუთში იყოს. მე შაინც არ შვიხა. — უთხრა ონსე-სემ. კარის საძირკველთან სკამი მიიღვა და ჩამოჯდა. მაშეკომ ვახშიმი დაამხადა, დერეფანში გაიტანა პატარა დაბალი სუფრა და ვახშიად სიხსდნენ. შუა ვახშიის დროს ვიღაცამ ჩახახვლა პატარა ქიშკართან, საიდანაც საცალო-ფენო გზა მოუღლიდათ.

- ონსეც, არახარ შინუ! — დაიძახა უცნობმა.
- ვინება იძახის, კაცო!
- ონსეცმ წვერებზე ხელი ჩამოისცა და წამოადგა.
- ვინაა აწი? — და გაიწეა ღობისკენ.
- მე ვარ, სპირღონეი.
- ჩამოპანდი, შე კაცო, რავა უცხოსავით იძახი?
- არა, არ მცალია, სიტყვა მქონდა სათქმელი და ქე უნდა წვიოდე.
- რა ამბავია?
- რად და მაღალ ვახშიობაზე გორაკთან მინდვრებზე გამოდი.

- კრება?
- შო, ილიკომ გამომაგზანა, ჩვენი კუთხე ქე დღევირე, ნურც ქე დღეყონებ აწიო, — სთქვა ესა და წვიოდა.
- ონსეც სახლში დაბრუნდა.
- ვინ იყო, ბოშო?
- სპირღონეი იყო ჩვენი.
- რაიო?
- კრება ყოვილა და წამოითო.

- ვი ბეჩა, ნეტეი მეც წამოიფიყანა.
- წამოი მერე, ვინ გიშლის, თვარ გეხარება ამისიშო-რებე სიარული?
- დალაული ქე ვარ მარა, აღარ დღევებდი, ღამე რომ არ იყოს.
- რა უჭირს მერე. ღამე არ ჯობია, სიტყე არაა და არაფელი.

— კი, მარა იმ დღეს რომ ყახებტი. გამოითენ, ხალხი რავა დებინა, ვერ უყურე? — ამელამც რომ ისე იქნეს, ღამეში სასხა დღევიკარქები.

— იმის ჯავრი ნუ გაქ, ამედალ არაფელი არ იქნება. ვახშიმს მორჩნენ. მაშეკომ სუფრა ალაღა. ონსეც წახს-სვლილად მოეშადა. ჩიბუხი მოიწყო და ცეცხლს დასწვდა ასაღებად.

— რაშობი, ამა მოხვალ?
— არ ვიცო, რა ვქნა, ერთი გულით ქე მინდა და მეორე გული ქე მიშობი.
— ამა, თუ გეხარება, ქე დღეებზე. ჩვენ იქნება გვიან მოგებრუნდეთ და მანამდე ქე დაწოზი შენ.

ონსეც წვიოდა. მაშეკომ ერთ ხანს აბოთა საზოგადოებით, შემდეგ გაუჯარა კარს თრღული და დაწვა დასაძინებლად.

* * *

მთავრემ თავი ამოჭყო მთის წვერზედ. ნელ-ნელა აიწია და დინჯად შესცურდა ცაზედ გაქველ ვარსკვლავებს შორის მოციმიმე ვარსკვლავებზეც ნახად და შორცხვად საღამს უძღვნიდნენ ღამის გუშავს და პირ-მკერავრედ და მოკრძალებით გზას უმოშობდნენ. ისიც დინჯად და დარბაისლურად მინარ-ნარებდა.

სოფლის გადაშლილ მინდვრებში პატარა გორაკი იყო მცხოვრებთა ადვილს გორაკს ეძახდნენ. ამ გორაკის ირგვლივ აუცილებელ ხალხს მოეყარა თავი. თითქო ზღვას მისძინებია და აღარ იძვიროსო, ისე იყო ხალხი სმენად გადაქცეული. ნიავეც არ იძვოდა, კაცს ეკუწებოდა, თვით ბუნებაც უსმენს მოლაპარაკესათ.

ღამის იღუმელაშისწუმეში მოისმოდა ვიღაცის მკვიფო ლაპარაკი. გატაცებით ღამარაკობდა. სცლილობდა, რაც შეიძლებოდა მდამბურისა და ადვილად გასაგებ ენით და აბრთ ელაპარაკნა. დაკვირვებული თვალი შეაშინედა, თუ რა ნიარად მოქმედებდა მოლაპარაკის სიტყვები ხალხზე, ორატორი გო-რაკზე იდგა, იმისი ხმა ზარის წყრიალივით გადადიოდა ორ-გელოვ, გამჭორდა შორს და თითქო ტყუც იმეორებდა, ბანს აძღვდა. იგი ხან ღამობიერი მასწავლებელი იყო, ხან ზიხლი

და სიძულვილი იტანდა ვიდაცასადმი, ხან შიში და თხოვნა გამოპქრობდა იმის მიმართ, ხან კილევ მანყო, თავდობრელი და მამაცი იყო. მაშინ ჰქუბდა, ხან იმუქრებოდა, წყევლა-კრულვით თავზე ანგრევდა ქვეყანას და სამყაროს თავის მოპირდაპირეს.

მთვარე თანდათან ზვფით იწყოდა და ნათელ შუქს ჰფენდა იმის გამხდარ, ავადმყოფ, მაგრამ ცოცხალ სახეს.

* *

ონისეს ეზოშიც ანათებდა მთვარე. დიდ კაცის ჩრდილში ოთხი კაცის ლანდი მოსანდა. ცოტა ხანს უკან მოიხსმა ლობის ჩამტვირევის ხმა და ვიდაცა გაღმობდა. ბროლიამ გაუგო და ყვეფით შეუტია, მაგრამ მეროდ აღარ დაუყუფია: უტნობმა იტვე აქუწა. ოთხი ლანდი ასცა კაცის ჩრდილს და შეუერდა მტუფის. ერთს ხანს შესდგნენ, რაღაცა მოილაპარაკეს და სახლისკენ გასწიეს.

— არ დეიხბო, კოკო! — უთხრა ერთმა.
 — ამა ვინ ვაღალეს კარს?
 — მე ვიცი... — უთხრა მესამემ.
 მიუახლოვდნენ სახლს. იმ ერთმა შეპყო ხელი კარის ყურში და ჩასწია ურდღის. მოისმა ხმაურობა და ურდული გადავიარა, კარი შეიღო და ხუთივე დაუპატრეფელი სტუმარი სახლში შევიდა. კარის რახუნზე მამიკო დადურბა და ლოგინიდან წამოიკრა.

— ონისე ხარ? — შესძახა დაფეთებულმა.
 — ჰო, ონისკო.
 და მიავტრა ერთმა ტურტებზე ხელი. მამიკომ სიბნელეში ზუთი კაცი გააჩინა.

— ვაიმე დია... — გაალო პირი დასაყვირებლად, მაგრამ საჩქაროდვე ჩაუწუდა ხმა: ღონიერმა მკლავებმა დააგლო ხელი.

* *

სოფლის სიჩუმე დაარღვია კრებიდან დაბრუნებულმა ხალხმა. ონისეს ახლად გათხოვილი და ჰყავდა, ისიც კრებაზედ იყო. ცოტა მოშორებით სცხოვრობდა, ღამე სიარული დაეზარა და იმ დამეს ძმას ჩაქუცა სახლში.

— ხალეუ პეტრე ვადრედეი მოდი, ბოშო! — დაუძახა შინ მიმავალმა ქმარმა...]
 — უთენიე ვერ წამოვიღო, ბეჩა, და...
 — წამოი, წამოი... — უთხრა ონისემ. — რა ბაღანები შენ გიტყვი?
 სახლთან რო მივიდნენ, ონისე შედგა: კარები ღია დაჰხვდა.

— ვაჰო!! რავა დეუტუებებია ამ ქალს კარები ღია, არ შეეშინდა აწი?
 — კარში იქნება გამოსული. — უთხრა თებროლემ. სახლში შევიდნენ.
 — მამიკო, მამიკო! ბოშო, ქრაქი სადაა? ხმა არავინ გასცა. ონისე წალოსთან მივიდა, თაროდან წუმუშემა აიღო და ქრაქს მოუკიდა. დაჰხვდა ლოგინს, ლოგინი ანგრეული იყო, სკივრები გაღმობრუნებული. ეღდა ეცა.
 — ვი, რა ამბავია აწი? — წამოიძახა. — მამიკო! მამიკო, — დანიხა უფრო მაღლა და ხმა აუკანკალდა. თებროლემ ხელში ქრაქი აიღო და სახლში დაიწყო ძებნა.

— ვაიმე, დია? — იკივლა და ქრაქი ხელიდან გავარდა. ონისე მივირდა.
 — რა იყო? რა იყო?
 თებროლემ ბავისკენ გაიშვირა ხელი და რაღაცა წაიღულულდა. ონისემ ვაიმე და მტრმა დინახოს ის, რაც იმან დანიხა! მამიკო კისრით ეკიდა. ყელში თოკი ქონდა ჩაბმული, ხოლო თოკი კაცზე იყო ჩამოკმული. მამიკო დაგვირდებული იყო, თვალები გაღმოეჭანა და ტომარასავით ქნაობდა. ტანისამოსი სულ შემოხებული ჰქონდა.
 — ვაიმე! — შევიკრა ონისემ და მსწრაფლათ მივიდა,

თოკი ხანკლი ჩამოკრა, ცალი ხელით მამიკოს გვაში დაიპირა და საჩქაროთ ლოგინთან მიტანა, მამიკო უსულყო იყო, სიკოცხლის ყოველივე ზარლი შესწერებოდა.

ჩქარა თებროლემ გონს მოვიდა და გააბა დაუსრულებული კივილი, ონისე ჰყვიროდა:

— მოშველეთ, მომხმარეთ, დევიქეცი, დევილუქე!..
 სოფელში ჯერ არავის ეძინა, ამიტომაც ნახევარის საათის განმავლობაში მივლმა სოფელმა მოიყარა თავი. ჰკითხულობდნენ მიზეხს და არ იკოდნენ. თებროლეს ლოყებიდან სისხლი ჩამოსდიოდა და ყველას გამწარებით უამბობდა ნახულს. ონისეს არ ესმოდა რა, რას ეკითხებოდნენ და მხოლოდ ყვიროდა:

— ვინ დამლუბა, ვინ დამლუბა?
 ილიკო მიპყუდებოდა კედელს, სახეზე მისის ფერი ეღო, ტურტებს იკენებდა და ხან-და-ხან ნელა წამოილაპარაკებდა:
 — ვი, სირკვილო, ვი, თავისმოკრა!
 ონისეს ჰკითხეს, დაკარგული, თუ არის რამეო? სკივრები გაღმოქოთებული იყო და ოცდა თხუთმეტ მანეთი წაღებული.

— საქმე ეცნა. — ყავადებდა ხალხი.
 — ქალს ნამუსი ახვადეს, სახლი ვაქარკვეს, ქალი ან მოკლეს, ან თითონ მოიკლა თავი. ვინ იქნება, ვინ? ჩვენ უნდა მივინახოთ, თელს სოფელს თავსლაფი დევვებსა.
 ილიკო კედელს მოსცილდა და გადაწყვეტით გადასდგა რამდენ-მე ნაბიჯი.
 — ხალხო! — დაიწყო ილიკომ. — გვი სირცხვილია ჩვენი, ვგი მიწასთან ვასწორებთ. სად ვიყავით ახლა და რას ვიყე-

ლონდონში. — შეფე ეკურთან მამავადა უსქამოდ დაჩქარალო შეშება. ქრეჩაქვადენ სქემას სასიქესუდად

თებლით? ჩვენ უჭრო დიდ საქმეს რავა მოვართო, საცხა ჩვენ სახში ამისთან საქმე ხდებთ? ავხაკები და მავენ პირები უნდა ამოვიჩინოთ, უნდა სოფელმა ამოაჩინოს და დასავოს კილექ!

— ვინაა მერე? ვინ? მოგზაობთ და საოცრათ დავსაჯოთ, საოცრათ, იძიხბა ხალხი.

— ვინ იქნება? — მიუგო ილიკომ, გარამთიელი აქან არე-ვინ არ მგვიღობა! ვინცა, ისევ ჩვენია.

— აბა, შენ ისევე, ილიკო, შენ თუ მონახავ!

— კი აბა! — სთქვა ილიკომ. — მე მოგვჩენ დანაშაულებს, მარა სიტყვა დიდებით, რო ხელს არ დაფარეფთ და, ვინც უნდა იყოს, სასტიკად დასჯით.

— საჯაროდ ჩაქვოლავთ, საჯაროდ! — იძიხბა ხალხი.

— კი აბა... ვინ გვაქლია ამ სოფლიდან ახლა აქან? ხალხი შეინძრა.

— ყველგი აქანგი ვართ... თელი სოფელი.

— აბა შე იგი ვიცი, ვინც გვაქლია ამაღამ კრებაზე.

— ვინ, ვინ? — შეეკითხა ხალხი.

— ბიჭო, სადაა შენი ხაზინი? — მიუბრუნდა ერთ ახლად უღვიშებ-ამწვანებულ ბიჭს ილიკო.

— ამ დილას ქალაქში წაბანდენ იგი და ქალბატონი... — იტრუ პლატონის მოკვამიგირემ, რომელიც ეხლა

ქასცილდა ბატონს და ყურის საგდებლად შემოუბრუნდა ხალხს.

— თავს იგდებ! — უთხრა ილიკომ.

— დღეს შუა-დღეზე დუქნებზე ქიფობდა იგი, აკაკი გადარეული, ბიჭიკი და ნიტრიფონე ქებულაძეები. ამდამ კრებაზე ვანგებ ვაყულბდი თვალს, ვეძიე და არ იყვენ ახლა თელი სოფელი აქანეთი და იგენს ძინახს?

ხალხი შეჩოქდა. ზოგი იძიხბდა: „იგენი რავა იხამდნო!“

ზოგიც: „იგენის ნაქარაოა“.

ილიკომ ზედ დაუთოა უფაღდებე ამ ყმაწვილების ნა-

ლაპარაკეი. ხალხი აღელდა და პირ-და-პირ აპირებდა სახ-

ლებზე დაცემას. პლატონის ბიჭი ნელა ვაძერა და გდებტა: მახლობლად ტყეში, სადაც ვილატები ელოდნენ. ილიკომ ხალხი დაწინარა და თავად რამდენიმე არჩეული ბიჭებთან ერთად დაიარა ზემოხსენებული ყმაწვილების სახლები, მაგრამ სახლში არც ერთი არ დაუხვდა.

როდესაც ლომ-გმირებმა ცოცხალ-მკვდარ მამიკოს თავი ანებეს, სციტრები დაწირეს და ვაკევიდნენ მახლობელ ტყეში. ჯან-ვაწვეტილი მამიკო ბარბაკით წამოღდა, მგორე ქრავი იქვე ილა, მოუკიდა, ანგარიშ ჩიუცქვლათ კუთხეში მივიდა, თოქი გადმოიღო და კაცზე ჩამოაბა. მისი სახე აღარაფერს აღარ გამოსთქვამდა: არც ტანჯავ-წუხილს, არც შიშს, აღარც ზიზის. ისე მოქებებდა დაუფიქრებლად, თითქოს მთვარით ავადმყოფითა. მარჯუქში რომ თავი გასყო, ძლიერ დაქანავდა, კანა აფრილდა და ქრავი იმან ვაქტო.

მამიკო მესამე დღეს დაასულავეს. ვანსვენებს მთელი ოთხი-ხუთი სოფელი დაესწრო. ამ ამბავმა ელვასავით დღუ-ბა მოელ მხარეს. დანაშაულებს ეტებდნენ, მაგრამ მათ კვა-ლდა-კი ვეღარ მიიგნეს.

მეშუთე დამეს ვილატამ დაიძხა ილიკოსას: — ილიკო, თავს უშველი, თვარა გამოიწვიები!

ვინება დაკარგული ილიკო წამოვარდა ზეზე, ძლივს მოასწრო სახლობის ვაღვიძება და ვარედ გამოსწრება, რომ სახლის სახურავი ჩანგრა: ილიკოს გოში ყველაფერს ცეცხლი ეკიდა. ხალხი აქაც თავს იყრიდა, მაგრამ ველარას შე-ლოდა. ილიკო გულ-ხელ დაკრეფილი იგდა და მისწერებოდა, როგორ იწოდა იმისი გაქირვებით აწუნებული სარჩო. საბა-დებელი.

8. გარჩეული.

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. ბ. ჯაბაძეაძე.